

«Το τραγούδι... σαν προσευχή» με Καλημέρη, Ρίζο και Σταμούλη

/ [Πεμπτούσία](#)



Για πρώτη φορά ο άγιος Νικόλας των Ορφανών ανοίγει τις πόρτες του στο για μια εκδήλωση με τίτλο «Απόψε το τραγούδι θα 'ναι σαν προσευχή» υπό την αιγίδα της Ιεράς Βασιλικής Πατριαρχικής και Σταυροπηγιακής Μονής Βλατάδων. Ο νέος Μητροπολίτης, ο Αμορίου κ. Νικηφόρος επιλέγει με αυτό τον τρόπο τον διάλογο με την πόλη και τη σύσταση των μνημείων που ανήκουν στο Οικουμενικό Πατριαρχείο στους πολίτες της Θεσσαλονίκης και όχι μόνον.

Η Λιζέτα Καλημέρη και ο Απόστολος Ρίζος συναντούν τον Χρυσόστομο Σταμούλη στην αυλή του αγίου Νικόλα των Ορφανών στην Άνω πόλη, τραγουδούν τα τραγούδια του καινούργιου του δίσκου «Αγάπη σ' αγαπάω», αλλά και προσωπικές τους επιτυχίες (Ήτανε αέρας, Το μυστικό (Αχ! Ζωή), Τι να θυμηθώ, Φυσαλίδα), διαλέγονται με τον Καλίν Γκιμπράν, τον Μάνο Χατζιδάκι, τον Τάσο Λειβαδίτη, τον Νίκο Γαβριήλ Πεντζίκη, τον Όσκαρ Ουάϊλντ, την Κική Δημουλά και υπόσχονται πως, απόψε το τραγούδι θα 'ναι σαν προσευχή.



Μαζί τους οι εξαιρετικοί μουσικοί, Θάνος Σταυρίδης στο ακορντεόν και τα κρουστά και Δημήτρης Λάππας στις κιθάρες και το μπουζούκι. Συμμετέχει η Χορωδία Νέων «Άγιος Ιωάννης ο Χρυσόστομος» Θεσσαλονίκης. Επειδή, καθώς σημειώνει ο Μάνος Χατζιδάκις: «Το τραγούδι δεν είναι σύνθημα ή πράξη εκτονώσεως. Ούτε μαστίχα για το στόμα αθλητικών εφήβων ή συντροφιά νυχτερινή για οδηγούς ταξί και φορτηγών. Είναι μια σχέση υπεύθυνη, μια πράξη ερωτική ανάμεσά μας που μας αποκαλύπτει. Τελετουργία που απαιτεί, τόσο από σας όσο και από μένα, μια προετοιμασία θρησκευτική, επίμονη άσκηση γνώσης και αθωότητας, αποκαλύψεως και ανιχνεύσεως, μνήμης και προφητείας.

Το τραγούδι είναι μια μαγική στιγμή κι εγώ ένας πανηγυριώτης μάγος εκπρόσωπός σας, που θα φωτίσω τις κρυφές και αθέατες γωνιές σας, θα σας εκπλήξω, θα σας γεμίσω ερωτήματα και μελωδίες που ίσως γεννούν δικές σας και θα μεταφερθούν

στο σπίτι σας, έτσι που να κοπεί ο ύπνος σας και να χαθεί για πάντα –αν είναι δυνατόν– ο εφησυχασμός σας. Κι ας μην μπορείτε να με τραγουδήσετε. Μήπως τάχα μπορείτε να εξαφανίσετε ένα πουλί ή να το φανερώσετε μέσ' απ' το φόρεμα ή από το μαντήλι σας; Κι όμως δεν το ξεχάσατε κι ούτε θα το ξεχάσετε σ' όλη σας τη ζωή. Και θα το λέτε στα παιδιά σας έτσι όπως το πρωτοείδατε κάποια φορά από έναν μάγο σ' ένα πανηγύρι – καθώς και το τραγούδι μου. Θα το θυμάσθε και θα το 'χετε εντός σας, χωρίς την δυνατότητα να το γλεντήσετε με αυτάρεσκη και δυνατή φωνή. Μόνο να το ψελλίζετε θα είναι δυνατόν, σαν προσευχή ή σαν το «Υπερμάχω».

Δεν είναι το τραγούδι μου απλοϊκό κι ευχάριστο σαν το τενεκεδένιο σήμα μιας πολιτικής παράταξης ή ενός αθλητικού συλλόγου. Δεν κολακεύει τις συνήθειές σας ούτε και διασκεδάζει την αμηχανία σας, την οικογενειακή σας πλήξη ή την ερωτική σας ανεπάρκεια. Δεν είναι το τραγούδι μου μια μονόφωνη αρτηρία, ούτε μια πολυφωνική και λαϊκή υστερία. Είναι μια μυστική πηγή, μια στάση πρέπουσα και ηθική απέναντι στα ψεύδη του καιρού μας, ένα παιχνίδι ευφάνταστο μ' απρόβλεπτους κανόνες, μια μελωδία απρόσμενη που γίνεται δική σας, δεμένη αδιάσπαστα με άφθαρτες λέξεις ποιητικές και ξαναγεννημένες. Και μην ξεχάσετε. Σαν φύγετε από 'δω, δεν σας ανήκει παρά μονάχα το αίσθημα, η σκέψη και τα ερωτήματα, που ολόκληρο το βράδυ σας μετέδωσα μέσ' απ' τη μουσική μου. Σ' εμένα απομένει το τραγούδι, η μαγική στιγμή μου, που είναι μια εξάισια απάντηση αρκεί να με ρωτήστε. Ρωτήστε με λοιπόν. Κι ύστερα σας παρακαλώ σωπάστε! Γιατί θα τραγουδήσω!

Πιστεύω πως η τέχνη του τραγουδιού αποτελεί κοινωνικό λειτουργήμα, γιατί το τραγούδι μας ενώνει μέσα σ' ένα μύθο κοινό. Κι όπως στον χορό ενώνουμε τα χέρια μεταξύ μας για ν' ακολουθήσουμε ίδιες ρυθμικές κινήσεις, έτσι και στο τραγούδι ενώνουμε τις ψυχές μας για ν' ακολουθήσουμε μαζί, τις ίδιες εσωτερικές δονήσεις. Κι όσο για τον κοινό μύθο που δεν υπάρχει στις μέρες μας, τον σχηματίζουμε καινούριο κι απ' την αρχή κάθε φορά. Κάθε φορά που νιώθουμε βαθιά την ανάγκη να τραγουδήσουμε».

Επιλογή κειμένων-σχεδιασμός & οργάνωση συναυλίας: Χρυσόστομος Σταμούλης